

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r.o.**, IČO 45800456, se sídlem v Praze 5, Kříženeckého nám. 1078/5, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 13. prosince 2010, čj. 93 911/2010-603,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 13. prosince 2010, čj. 93 911/2010-603, se zrušuje v části, jíž byl zamítnut rozklad a potvrzena ta část prvostupňového rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 10. června 2010, čj. 30 388/2010-613/VII.vyř., která stanovila žalobkyni novou výši poplatku pro období od nabytí právní moci tohoto prvostupňového rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto prvostupňové rozhodnutí nabylo právní moci, a to jak u oprávnění č. 114596/PT, tak u oprávnění č. 114593/PT, a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení; ve zbývající části se žaloba zamítá.
- II. Rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 10. června 2010, čj. 30 388/2010-613/VII.vyř., se ve výrokové větě „*Současně se mění u oprávnění č. 114596/PT část E.2 stanovující výši poplatku za využívání rádiových kmitočtů v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci na hodnotu 468.750 Kč a část E.3 stanovující výši poplatku za využívání kmitočtů za období platnosti oprávnění v posledním necelém roce platnosti na hodnotu 78.125 Kč*“ zrušuje v části textu znějící „*část E.2 stanovující výši poplatku za využívání rádiových kmitočtů v*

období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 468.750 Kč“ a ve výrokové větě „U oprávnění č. 114593/PT se mění část E.2 stanovující výši poplatku za využívání rádiových kmitočtů v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 507.000 Kč a část E.3 stanovující výši poplatku za využívání kmitočtů za období platnosti oprávnění v posledním necelém roce platnosti na hodnotu 84.500 Kč“ se zrušuje v části textu znějící „část E.2 stanovující výši poplatku za využívání rádiových kmitočtů v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci na hodnotu 507.000 Kč“.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Český telekomunikační úřad (dále jen „žalovaný“), odbor správy kmitočtového spektra, vydal dne 10. června 2010 pod č. j. 30 388/2010-613/VII.vyř. rozhodnutí, jímž změnil výši poplatků za přidělené radiové kmitočty rozhlasové služby u dvou individuálních oprávnění [oprávnění č. 114596/PT, čj. 27187/2004-163 ze dne 21. ledna 2005, ve znění pozdějších rozhodnutí (dále jen „oprávnění 1“), a oprávnění č. 114593/PT, čj. 27187/2004-613 ze dne 21. ledna 2005, ve znění pozdějších rozhodnutí (dále jen „oprávnění 2“)] tak, že u oprávnění 1 činí nově roční poplatek 937.500 Kč a u oprávnění 2 činí roční poplatek 1.014.000 Kč (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Tímtož rozhodnutím dále žalovaný změnil poplatek u oprávnění 1 „v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 468.750 Kč“ a obdobně u oprávnění 2 „v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 507.000 Kč“.

Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím stanovil (změnil) též poplatek za využívání rádiových kmitočtů za období platnosti oprávnění v posledním necelém roce platnosti na částku 78.125 Kč u oprávnění 1 a na částku 84.500 Kč u oprávnění 2.

Ke změnám poplatků došlo v souvislosti s postupným přechodem televizního vysílání z analogového (ATV) na digitální (DTV) v letech 2007 až 2011. Příslušné nařízení vlády č. 161/2008 Sb., o technickém plánu přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání (nařízení vlády o technickém plánu přechodu), dále jen „nařízení o TPP“, stanovilo ve svém § 8 odst. 1 písm. a), že se vysílače ATV velkého výkonu mají vypnout nebo převést na zemské DTV za určitých podmínek a v příslušných termínech podle příloh nařízení o TPP. Konkrétně u vysílačů Sušice a Klatovy, o které v předmětné věci šlo, byl nejzazší termín stanoven na únor 2010. Žalovaný však zjistil, že provoz vysílačů v termínu ukončen nebyl, a proto uvedenými rozhodnutími změnil, resp. třicetkrát zvýšil poplatky za přidělené radiové kmitočty podle nařízení vlády č. 154/2005 Sb., o stanovení výše a způsobu výpočtu poplatků za využívání rádiových kmitočtů a čísel, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení o stanovení poplatků“), s oporou v § 24 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících

zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů. Příloha tohoto nařízení totiž mimo jiné stanoví, že „*pokud držitel oprávnění k využívání rádiových kmitočtů v dané územní oblasti ke dni stanovenému v nařízení vlády [o TPP] ... nevypnul vysílač velkého výkonu, je v této územní oblasti koeficient $PI=30$* “, oproti původnímu koeficientu ve výši 1, což představuje ono třicetinásobné zvýšení poplatků.

Nutno předeslat, že účastníkem řízení a primárním adresátem těchto rozhodnutí byla akciová společnost České radiokomunikace v roli držitele uvedených individuálních oprávnění, účastníkem řízení však byla i žalobkyně, neboť ta je jakožto provozovatelka televizního vysílání na přidělených kmitočtech povinna podle § 24 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích uhradit držiteli oprávnění stanovené poplatky za využívání kmitočtů. Již na tomto místě se uvádí, že České radiokomunikace, a. s., ač řádně obeslána, neuplatnila práva osoby zúčastněné v soudním řízení.

Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně bránila rozkladem, který však předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu svým rozhodnutím ze dne 13. prosince 2010, čj. 93 911/2010-603, (dále též „rozhodnutí o rozkladu“) zamítl.

Žalobkyně se svými námitkami částečně uspěla u zdejšího soudu, který její žalobě rozsudkem ze dne 12. února 2016, čj. 5 A 31/2011-100, vyhověl a rozhodnutí o rozkladu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud shledal důvodnou toliko námitku ohledně výše poplatku v prvním roce platnosti oprávnění, resp. jeho změny, když konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno 10. června 2010, nabylo však právní moci až 14. prosince 2010 poté, co byl zamítnut rozklad. Výše poplatku je přitom vázána na právní moc rozhodnutí (§ 1 odst. 2 nařízení o stanovení poplatků, podle něhož: „*Výše poplatku za využívání rádiových kmitočtů a čísel za dobu kratší než jeden kalendářní rok se stanoví jako násobek jedné dvanáctiny ročního poplatku a počtu celých měsíců ode dne nabytí právní moci individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů nebo oprávnění k využívání čísel v příslušném roce včetně měsíce, ve kterém toto oprávnění pozbývá platnosti.*“), proto nebylo možné vyměřit poplatek v roce 2010 ani za měsíc prosinec 2010, natož pak za měsíce červenec až prosinec 2010, jak učinil žalovaný.

Proti uvedenému rozsudku městského soudu podal žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. června 2016, čj. 6 As 63/2016-40, sice žalovanému nedal za pravdu v jeho námitkách, nicméně shledal v předestřeném rozsudku městského soudu vadu nesrozumitelnosti, neboť „*městský soud se vůbec nezabýval otázkou, zda vzhledem ke svým závěrům, které ve vztahu k výši poplatku za rok 2010 i Nejvyšší správní soud shledal zákonnými a správnými, nebylo namíste žalobě vyhovět jen zčásti, tj. zrušit napadené rozhodnutí předsedy stěžovatele jen v rozsahu, v němž předseda stěžovatele zamítl rozklad a potvrdil rozhodnutí stěžovatele v prvním stupni i v jeho části, týkající se období roku 2010, konkrétně u oprávnění č. 114596/PT ve slovech „část E.2 stanovující výši poplatku za využívání rádiových kmitočtů v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 468.750 Kč“ a u oprávnění č. 114593/PT ve slovech „část E.2 stanovující výši poplatku za využívání rádiových kmitočtů v období od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do konce kalendářního roku, v němž toto rozhodnutí nabylo právní moci, na hodnotu 507.000 Kč“, a ve zbytku žalobu zamítnout. Otázku možného rozdělení výroku napadeného rozhodnutí předsedy stěžovatele ve vztahu k jednotlivým výrokům rozhodnutí stěžovatele vydaného v prvním stupni si městský soud vůbec nepoložil, implicitně zřejmě vyšel z předpokladu, že výrok takto rozčlenit nelze, je však zřejmé, že se takový postup přirozeně nabízet může, a měl by být proto městským soudem prozkoumán a jeho zjištění a případný jejich průmět do výroku rozsudku by mělo být ze strany městského soudu náležitě odůvodněno.*“

Městský soud poté rozhodl o žalobě znovu rozsudkem ze dne 30. srpna 2016, čj. 5A 31/2011-132, a setrval na svém předchozím závěru a rozhodnutí žalovaného zrušil jako celek. Dospěl k závěru, že správní soud nemá ani v situaci, kdy shledá důvodným pouze jediný žalobní bod týkající se dílčí části výroku napadeného rozhodnutí, povinnost vyslovit dílčí rušící výrok a ve zbytku žalobu zamítnout. Zvážit další procesní postup a rozsah nutného zrušení či změny rozhodnutí náleží podle názoru městského soudu orgánu, kterému bude věc vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný podal proti rozsudku městského soudu opět kasační stížnost. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť městský soud nesprávně zhodnotil právní otázku, zda bylo namíste zrušit žalobou napadené správní rozhodnutí jako celek, anebo zda tak měl učinit pouze v části odpovídající žalobnímu bodu, který shledal důvodným. Nejvyšší správní soud proto rozsudkem ze dne 30. listopadu 2016, čj. 6 As 229/2016-40, rozhodnutí městského soudu zrušil.

Nejvyšší správní soud uvedl, že v posuzovaném případě by důsledkem zrušení celého rozkladového rozhodnutí byla ztráta možnosti vyměřit poplatek za využívání rádiových kmitočtů rozhlasové služby i za období po 31. prosinci 2010, tj. za období, za které byl poplatek vyměřen ve správné výši, jak dovodil městský soud a potvrdil to již v předchozím rozsudku v této věci i Nejvyšší správní soud. Důvody pro tento závěr vysvětluje žalovaný v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud se s nimi plně ztotožňuje. Takovýto výsledek soudního řízení je ovšem krajně nežádoucí. Žalobkyně by tím získala mnohem více, než kolik by odpovídalo rozsahu, v jakém byla její žaloba shledána důvodnou, naopak žalovaný by ztratil možnost požadovat i ty poplatky za využívání rádiových kmitočtů rozhlasové služby, které v napadených správních rozhodnutích vyměřil zcela po právu. Takovéto hrozící nežádoucí důsledky svého rozhodnutí pro veřejný zájem nemůže správní soud ignorovat. Je-li to tedy proveditelné (tj. umožní-li to formulace výroků napadených rozhodnutí), musí v takové situaci správní soud usilovat o to, aby „chirurgickým řezem“ oddělil a zrušil pouze ty části napadených rozhodnutí, jež jsou stíženy nezákonností, a ostatní ponechal v platnosti. Nejvyšší správní soud má přitom za to, že v nyní posuzovaném případě jsou předpoklady pro takový postup dány. Nejvyšší správní soud pak naznačil postup, jímž lze dosáhnout žádoucí rovnováhy mezi ochranou práv žalobkyně a veřejným zájmem.

Městský soud v Praze, vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, zrušil napadené rozkladové rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové pouze zčásti, a to v rozsahu odpovídajícím důvodnosti podané žaloby. Ve zbývajících částech soud žalobu zamítl, neboť ostatní žalobní body shledal nedůvodnými.

K námitce nicotnosti napadených rozhodnutí soud uvádí, že kromě ustanovení § 136 odst. 11 zákona o elektronických komunikacích, na něž upozornila žalobkyně, je třeba zmínit se i o dalších přechodných a závěrečných ustanoveních tohoto zákona. Ustanovením § 151 bodem 2 zákona o elektronických komunikacích bylo zrušeno nařízení vlády č. 181/2000 Sb., kterým se stanoví výše poplatků za přidělené kmitočty a za přidělená čísla. Zároveň § 150 odst. 1 zákona zmocnil vládu, aby vydala nařízení k provedení § 24 odst. 5 (tj. aby stanovila výši, způsob výpočtu a dobu splatnosti poplatků za využívání rádiových kmitočtů); toto nařízení, výše označované jako nařízení o stanovení poplatků, vyšlo ve Sbírce zákonů dne 28. dubna 2005 a nabylo účinnosti dne 1. května 2005, tj. k témuž dni, kdy pozbyly platnosti ty části dosavadních rozhodnutí vydaných držitelům oprávnění k využívání rádiových kmitočtů, které upravovaly výši poplatků.

Je tedy pravda, že kdyby vláda nebyla vydala ke dni účinnosti zákona o elektronických komunikacích nový prováděcí předpis, nebylo by podle čeho nově stanovit výši poplatků za využívání kmitočtů. Tato situace ovšem nenastala, neboť nový prováděcí předpis plynule

nahradil předpis zrušený. Soud připouští, že ono „nové rozhodnutí“, které bylo podle slov žalované vydáno po 1. květnu 2005 všem držitelům individuálních oprávnění a které bylo v části stanovící poplatkovou povinnost změněno napadeným rozhodnutím, ve spisu není založeno; stejně tak tu ale není ani původní rozhodnutí opravňující držitele k využívání rádiových kmitočtů, a přesto soud nemá důvod pochybovat o tom, že takové rozhodnutí existuje a že držitel a jeho prostřednictvím i žalobkyně na jeho základě šířili vysílání po dobu několika let. Žalobkyně existenci tohoto rozhodnutí nepopřela ani netvrdila, že až do vydání napadených rozhodnutí vysílala „zadarmo“. Námitka přehlíží, že po 1. květnu 2005 nenastalo v oblasti využívání rádiových kmitočtů žádné poplatkové „vakuum“, naopak zrušená úprava byla ihned nahrazena úpravou novou a na jejím základě byla nově stanovena i poplatková povinnost. O nicotnosti napadeného rozhodnutí proto nemůže být řeč.

K žalobkyní namítané protiústavnosti nařízení o stanovení poplatků, jakož i napadených rozhodnutí soud zdůrazňuje, že vláda ve svém nařízení o stanovení poplatků respektovala zákonná kritéria ovlivňující výši poplatku. Konkrétní výše poplatku určená podle nařízení nepřekračuje meze stanovené v § 24 odst. 2 písm. d) zákona o elektronických komunikacích (roční poplatek za jeden kmitočtový kanál se podle tohoto ustanovení pohybuje od 375 Kč do 18 000 000 Kč; poplatky ve výši 937 500 Kč a 1 014 000 Kč tedy spadají do tohoto rozmezí). Kritériem pro stanovení výše je mj. druh kmitočtového pásma a televizního vysílání; v případě žalobkyně se jednalo o vysílání analogové, které bylo s ohledem na probíhající digitalizaci zpoplatněno mnohem citelněji než vysílání digitální. Snahu o úplnou digitalizaci, vyjádřenou mj. ve značné výši poplatku podle položky 1 části C.2 přílohy nařízení o stanovení poplatků, považuje soud za legitimní; poplatek nelze považovat za protiústavní jen proto, že je třicetinasobně vyšší. Nešlo tu totiž o to, že by žalobkyni bylo svévolně znemožněno vykonávat její práva z licence, a to pod jakousi pohružkou vysokého poplatku. Naopak technický plán přechodu byl vytvořen právě proto, aby provozovatelé vysílání neutrpěli újmu na svých právech plynoucích z licence jen v důsledku změny technických parametrů vysílání (tj. v důsledku přechodu z ATV na DTV) a aby i po této změně mohli vysílat za stejných podmínek a ve stejné kvalitě jako v časech analogového signálu.

Žalobkyně nerespektovala povinnost vypnout analogový vysílač, stanovenou v § 8 a přílohách č. 3 a 4 nařízení o TPP, ačkoli již měla zajištěno digitální vysílání ve srovnatelné kvalitě; mnohonásobné zvýšení poplatku proto nepovažuje soud za sankci, ale za ekonomický stimul, který měl žalobkyni motivovat k vypnutí analogového vysílače tam, kde pouhý příkaz právní normy nezapůsobil dostatečně. Kromě výše zmíněných kritérií stanovených přímo zákonem o elektronických komunikacích se tu uplatnilo i kritérium podle čl. II bodu 3 zákona č. 304/2007 Sb., totiž *„průběh přechodu s ohledem na dobu souběhu ATV a DTV podle technického plánu přechodu“*. Žalobkyně si toto kritérium nesprávně vykládá: je nasnadě, že ke dni novelizace nařízení o stanovení poplatků, účinné k 15. květnu 2008, kterou byl do nařízení vnesen koeficient $P1 = 30$, nemohlo být známo, jak a po jak dlouhou dobu bude přechod v konkrétních případech probíhat. Ve vztahu k provozovatelům jako žalobkyně, kteří nadále vysílali analogově, ačkoli již měli zajištěno vysílání digitální, však výrazně vyšší poplatek odrážel *„průběh přechodu“* (totiž fakt, že provozovatel sice již využíval digitální vysílání, ale neopustil vysílání analogové) i *„dobu souběhu ATV a DTV“* (přetrval-li v konkrétním případě souběh obou typů vysílání i po datu, ke kterému již mělo být analogové vysílání vypnuto, náležel žalovanému vyšší poplatek).

Soudu není jasná zmínka, v níž žalobkyně žalovanému vytýká, že ji sankcionuje vysokými poplatky, místo aby jí kompenzoval zvýšené náklady vznikající při souběžném vysílání. Je pravda, že samotné zahájení digitálního vysílání bylo pro provozovatele spojeno s vyššími náklady; ani žalobkyně ovšem neuvádí, že by byla k přechodu na digitální vysílání

donucena. Přechod na digitální vysílání byl přirozeným a nutným důsledkem technologického vývoje, a technologické inovace bývají zpravidla spojeny s vyššími vstupními investicemi. To, že žalobkyně pokračovala za značných nákladů v „duplicitním“ analogovém vysílání i poté, co již měla zajištěno vysílání digitální, však byla její vlastní volba, kterou navíc provedla v rozporu s příkazem § 8 nařízení o TPP. Tyto náklady tedy mohla přičíst jen sama sobě.

K tvrzenému rozporu nařízení o stanovení poplatků s předpisy práva Evropské unie soud dodává, že plně souhlasí s argumenty žalovaného. Žalobkyně neupřesnila, v čem konkrétně spočívá nedostatek řádné transpozice citovaných směrnic do českého právního řádu. Na nedostatky transpozice nelze usoudit jen na základě citace obecných ustanovení směrnice (*„poplatky musejí být objektivně odůvodněné, průhledné, nediskriminační a přiměřené z hlediska jejich zamýšleného účelu“*) a s nimi konfrontovaného žalobního tvrzení, podle něž poplatek uložený žalobkyni nesplňuje tato kritéria. Podle soudu bylo zvýšení poplatků provedené k 15. květnu 2008 objektivně odůvodněno zájmem na digitalizaci a na efektivním využívání kmitočtového spektra. Zvýšení bylo takto avizováno bezmála dva roky předtím, než byl žalobkyni poplatek skutečně zvýšen; žalobkyně tedy o této možnosti věděla či mohla vědět a mohla tomu přizpůsobit své chování.

Zvýšení bylo i nediskriminační, protože dopadalo stejně na všechny provozovatele ve stejné situaci (tj. na ty, kteří již plnohodnotně vysílali digitálně, přesto však i po stanoveném datu pokračovali souběžně v analogovém vysílání). Diskriminační by bylo, kdyby zvýšený poplatek dopadal i na provozovatele, jemuž nebylo zajištěno digitální vysílání ve srovnatelné kvalitě, a který proto i po stanoveném datu „v nouzi“ vysílal analogově, aby nepřišel o diváky. V takové situaci však žalobkyně nebyla, jak dokládají i záznamy o měření založené ve správním spisu, které vypovídají o srovnatelné kvalitě digitálního signálu a o tom, že postavení žalobkyně se v tomto ohledu po únoru 2010 nijak nezhoršilo. Nejde tu o diskriminaci provozovatelů ATV vůči provozovatelům DTV, jak se žalobkyně snaží dovodit. V okamžiku zpoplatnění byla již žalobkyně provozovatelem DTV, ovšem nad rámec omezení, která jí stanovil technický plán přechodu, nadále provozovala i ATV (se stejným obsahem). Zpoplatnění nemá tedy znevýhodnit jeden druh technologie oproti jiné, ale má postihnout provozovatele, kteří po určitém datu využívají obě technologie souběžně, a k šíření svého obsahu tak využívají větší podíl kmitočtového spektra, než jaký jim po právu náleží.

Zmínka o technologicky neutrální regulaci je nepřipadná. Jak na to poukázal žalovaný, podle § 6 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích jsou ministerstvo a úřad povinny *zohlednit potřebu technologicky neutrální regulace*, tzn. regulace, která neukládá povinnost použít konkrétní druh technologie a ani žádný druh technologie nezvýhodňuje. Regulací se přitom rozumí [§ 2 písm. x) zákona] *usměrňování komunikačních činností a vztahů za účelem dosažení a udržení konkurenčního prostředí a ochrany trhu elektronických komunikací (...)*. Účelem regulace je podle § 4 zákona o elektronických komunikacích *nahradit chybějící účinky hospodářské soutěže, vytvářet předpoklady pro řádné fungování hospodářské soutěže a pro ochranu uživatelů a dalších účastníků trhu do doby dosažení plně konkurenčního prostředí*. Požadavek technologické neutrality je tak stanoven v zájmu hospodářské soutěže a s předmětem sporu v projednávané věci nijak nesouvisí.

K námitce, v níž žalobkyně brojila proti postupu podle § 8 odst. 5 nařízení o TPP a použití odlišného kmitočtu, soud uvádí, že souhlasí se žalobkyní v tom, že v rámci základního řešení jí měl být poskytnut nejprve kanál 50 a poté kanál 39; pokud však alternativně poskytnutý kanál 48 zajišťuje žalobkyni stejnou kvalitu a rozsah vysílání, nevidí soud důvod k tomu, aby lpěl na liteře zákona – v tomto případě tedy liteře nařízení (o TPP) –, a zpochybnil tak celý technický plán přechodu jen kvůli formální změně, která se materiálně nemohla dotknout práv žalobkyně.

Svá tvrzení o potížích, které měli její diváci, a o (přetrvávajícím) vzájemném rušení vysílačů Sušice a Krašov žalobkyně neprokázala. Ze spisu i z příloh předložených žalobkyní je zřejmé, že jeden divák psal žalobkyni ve věci špatného příjmu signálu, a i žalovaný připustil, že zpočátku docházelo k rušení vysílačů. Žalovaný i operátor ovšem na tyto problémy reagovali, a počáteční potíže tak byly odstraněny. O tom svědčí i měření kvality signálu v terénu, které je zachyceno v terénu.

Žalovaný přesvědčivě vyvrátil tvrzení žalobkyně o zmatení diváků a o nutných úpravách antén. Diváci byli vystaveni tříměsíční informační kampani, během níž už se k nim dostával pouze údaj o „náhradním“ kanálu 48 (nikoli o původně zamýšlených kanálech). Naladění správného kanálu se děje automaticky nebo pomocí čísla kanálu, takže tvrzení žalobkyně o nákladných úpravách a nutné pomoci odborníků se jeví jako přehnané.

Žalovaný v této věci postupoval podle § 8 odst. 5 nařízení o TPP. Ten stanoví, že pokud *operátor vysílací sítě nemůže v územní oblasti z technických důvodů zajistit pokrytí území zemským digitálním televizním vysíláním v rozsahu stanoveném tímto nařízením, neprodleně o tom informuje příslušného provozovatele vysílání a navrhne Úřadu způsob řešení*. To se v této věci stalo a žalovaný to srozumitelně vysvětlil. Žalobkyně namítá, že nebyl dodržen postup podle § 8 odst. 1 nařízení o TPP (podle něj se zemské analogové televizní vysílání z vysílačů velkého výkonu vypne nebo převede na zemské digitální televizní vysílání v termínech a za podmínek stanovených v přílohách č. 3 a 4 k tomuto nařízení); postup podle § 8 odst. 1 se však uplatní jen v případě, že nenastane speciální situace předvídaná v § 8 odst. 5.

Pod pojem *technických důvodů* spadá i ta okolnost, že provozovatel, jemuž byla udělena licence, by navzdory tomu nemohl vysílat. Sama žalobkyně zdůrazňovala svá vlastní práva plynoucí jí z licence; obdobná práva jako žalobkyně pak mají i další provozovatelé, kteří uspěli v licenčních řízeních, a žalovaný je povinen zajistit provozovatelům vysílání takto nabytá práva stejnou měrou. „Údajně“ zajištění práv držitele licence pak není třeba prokazovat, neboť tato práva plynou přímo z licence, která je veřejně dostupná.

Za pomýlenou považuje soud tuto argumentaci žalobkyně: „*Sám žalovaný uvádí, že při použití kanálu stanoveného v nařízení o TPP by bylo dosaženo shodného územního pokrytí jako při použití kanálu 48; nebyla tedy splněna podmínka pro aplikaci § 8 odst. 5 nařízení o TPP.*“ Žalobkyně ve své úvaze zcela převrací smysl § 8 odst. 5 nařízení o TPP. Toto ustanovení nebylo užito s cílem naplnit její práva z licence, ale zajistit práva jiného provozovatele. Zároveň tímto postupem nesměl být ve svých právech omezen nikdo z dalších provozovatelů; proto byl žalobkyni přidělen nový (jiný) kanál, který jí umožnil naplňování jejích práv z licence stejně účinně jako kanál(y) původní.

Nelze souhlasit ani s tím, že žalovaný způsobil žalobkyni ekonomickou újmu spočívající v nutnosti zajišťovat excesivní souběžné ATV a DTV. Toto souběžné vysílání označuje žalobkyně právem za excesivní, neboť ATV jen dublovalo digitální vysílání zajištěné plnohodnotně na kanálu 48.

K tvrzené neaplikovatelnosti položky 1 části C.2 přílohy nařízení o stanovení poplatků, soud uvádí následující. Položka 1 části C.2 přílohy nařízení o stanovení poplatků byla již citována výše; žalobkyně ji vykládá v souvislosti s § 8 odst. 1 nařízení o TPP a tvrdí, že dokud jí nebude přidělen kanál 39 (a to se pochopitelně nestane už nikdy), nebude nucena vypnout ATV z vysílače Sušice, resp. toto ATV nebude moci být zpoplatňováno zvýšenou sazbou. Soudu nezbyvá než zde odkázat na výklad právě provedený. Obecné ustanovení § 8 odst. 1 nařízení o TPP se v této věci nemohlo uplatnit, protože ke slovu přišlo v důsledku technických komplikací speciální pravidlo obsažené v § 8 odst. 5 nařízení o TPP. Ani navazující argumentaci týkající se přílohy nařízení o stanovení poplatků tedy nelze vztahovat

k § 8 odst. 1 nařízení o TPP jen proto, že tato obecná norma se zřejmě užila v naprosté většině případů přechodu z ATV na DTV. V této konkrétní věci se totiž neužila.

Vysílač Sušice má sice výkon o něco nižší, rozhodné však je, že byl mezi vysílače velkého výkonu zařazen (patrně jako nejvýznamnější vysílač v této oblasti; žalobkyně ostatně na jeho místo ani „nenavrhl“ žádný jiný) přílohou nařízení o TPP.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta druhá s. ř. s., dle něhož měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Při poměřování úspěchu obou účastníků dospěl soud k závěru, že žalovaný byl v řízení úspěšnější ve větší části. Tento závěr vychází ze skutečnosti, že předmětem řízení o podané žalobě byl přezkum napadeného rozhodnutí, jímž předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného, kterým byla změněna výše poplatků za přidělené radiové kmitočty rozhlasové služby za tři období (uvedená v částech E.1, E.2 a E.3 oprávnění 1 a oprávnění 2). Žalobkyně uspěla s námitkami směřujícími do části E.2, které se týkaly výše poplatku v prvním roce platnosti, resp. změny oprávnění k využívání radiových kmitočtů; ve zbývajících částech, tj. E.1 a E.3, byl úspěšný žalovaný. Lze proto uzavřít, že žalovaný by měl s ohledem na částečný (převažující) úspěch v řízení o žalobě právo na náhradu poměrné části nákladů řízení vůči žalobkyni. Přesné určení poměrného úspěchu je zde však zcela nadbytečné, neboť žalovanému v řízení před městským soudem ani Nejvyšším správním soudem žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2015, čj. 7 Afs 11/2014-50). Zdejší soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková